

LA VEU DELS LECTORS:

Veïns de la Partida Plana
del Bisbe de Lleida

Agraïment

Després de demanar durant anys (des de començaments del 2019), el servei del taxi de l'horta en la Partida, s'ha aconseguit una nova parada de bus a la carretera de Corbins, de la línia interurbana 103, Lleida-Torrelameu-Balaguer.

El motiu d'aquest escrit és per tal de manifestar la nostra satisfacció de poder gaudir, novament, d'un servei de transport públic, proper als habitants d'aquesta zona, que millora les condicions de comunicació/transport a la població que ho pugui requerir en aquest indret, especialment a aquells col·lectius més vulnerables, a nivell de mitjans de comunicació/transport i d'una forma més sostenible.

Esperem que aquest servei funcioni durant molt de temps i formi part de l'inici, en la millora de les condicions de comunicació pels veïns i veïnes de la partida, a ser possible. Els agrairia usuaris dels serveis, així com de la professionalitat del mateix.

Carme Pérez // Lleida

Recuperem el Centre Històric

L'altre dia vaig anar a donar un tomb pel Centre Històric. Mon pare havia nascut per les rodalies de la Plaça de l'Ereta i sempre m'explicava que era un barri acollidor, amb moltíssimes cultures diferents, però sobretot amb identitat pròpia. Em sap molt greu que al llarg del temps el casc antic de la meua ciutat, Lleida, s'hagi anat degradant. A més, l'Àngel Ros va privatitzar el Roser, deixant tots els veïns sense un espai públic més al barri (i mira que se necessiten). Crec que totes les ciutats que no tenen un Centre Històric com Déu mana no són atractives ni pels propis ni pels foranis.

Però no recordava que farà dos anys hi ha murals atractius a alguns indrets del barri. Abans el Centre Històric feia pena, però almenys ara sembla que volen fer-hi projectes. Ah, i també vaig passar per la pista de la Panera, on el meu pare em deia que jugava de petit amb els seus amics. Ara la pista és nova. Pensava que el procés de degradació del casc antic seria irreversible, però almenys veig que aquest alcalde té ganes de canviar-ho. Necessitem recuperar el Centre Històric!

Ramiro Fité Cases // Isona

Els pobles bonics

i les plaques solars

Els pobles són bonics si els carrers són nets, les façanes arreglades, si hi ha arbres i flors, construccions històriques i bones vistes als voltants. Per això hi ha ajuntaments que no permeten posar plaques solars fotovoltaïques ni tèrmiques per aigua calenta per autoconsum.

No sé de quin color polític són aquests ajuntaments, crec que no s'interessen per l'estalvi de kilowatts a les factures de les famílies que hi viuen tot l'any. Potser aquests habitants ho tindran en compte a les eleccions municipals.

L'impacte visual. Quan caminem pel carrer veiem molt més els aparells d'aire condicionat i les antenes molt altes que les plaques als teulats.

Cal tenir en compte que amb les plaques solars el comptador elèctric és pot parar, que aquests panells són molt bon aïllant tèrmic i també s'estalvia utilitzar productes fòssils que són molt contaminants

cartes@lamanyana.cat

LA MAÑANA és una publicació plural i oberta a tota mena d'opinions. En aquesta secció es publicaran totes aquelles cartes que estiguin degudament identificades i que siguin d'interès general. No es publicaran cartes amb pseudònims o inicials. Els originals s'hauran de presentar mecanografiats i no superar les 30 línies d'extensió. La tramesa de textos a aquesta secció implica l'acceptació d'aquestes normes.

Veritat

GEORGINA PEROY

Hauria de ser fàcil escriure fets basats en la vida real. Estructurar-los perquè arribin a un desenllaç planificat pel narrador és una feina que es podria passar de llarg. Només cal guarnir la realitat amb detalls i donar relleu a allò que és important, perquè el destí ja ha decidit el nus dels esdeveniments i ha resolt prèviament el final de la història. Fins i tot, serem capaços d'escriure amb serenitat tot això que estem vivint un cop ho puguem contemplar des de la mirada de qui en coneix la conclusió. No és estrany, doncs, que tantes històries escrites tinguin una base autèntica. La veritat deu donar prou al·licient per construir un fil perquè aquest sempre serà creïble. La realitat no cal modificar-la, ni cal crear cap personatge imaginant el seu esdevenir. No cal decidir tampoc quins seran els actors principals ni secundaris: amb el dret que els dona haver existit i traçat el seu propi camí, els elements de la narració s'entesten a defensar els seus drets. Els fets ocorreguts en un moment donat són inamovibles i mereixen ser respectats. El desenllaç ja s'ha fet palès: és l'únic que podia succeir, sigui tràgic o feliç.

Voldria escriure, doncs, la seua història. En conec l'argument, el protagonista principal, els esdeveniments incontrolables, les circumstàncies adverses, l'esgarriós sotrac. Tanmateix, no és gens fàcil. No és fàcil aquesta tasca, quan saps que no podràs canviar el desenllaç. Les paraules que trio es neguen a explicar els motius reals que el van dur a un final que mai no hauria de ser escrit. Les tecles volen

escriure que va néixer feliç i integrat en un món de bones intencions. Per molt que intento ser fidel a la veritat, he de seguir explicant que mai no va lluitar contra ell mateix, que la seua tempesta interna li va servir per superar les adversitats, enfortint la seua ànima.

Els dits no em deixen explicar la vida real, i no em queda més remei que haver de narrar una vida plena d'il·lusions, i no de buidor. Només em deixen dir que va rebre ajut dels

altres quan es va sentir rebutjat, que algú el va escoltar. Per molt que lluito, només puc escriure que la seua diferència el va fer especial, i no estrany. Hauria d'explicar com es va enfonsar dins la seua autodestrucció, enlloc de mentir i escriure que va aconseguir entendre el món intern que li havia tocat viure. La fosca realitat no vol sortir a la llum i em fa dir que va ser capaç de transformar la ràbia en esperança, la solitud en aprenentatge i la desil·lusió en un somni.

I, malgrat vulgui dir tota la veritat, només trobo paraules per excusar allò que no es va poder fer malgrat tothom ho sabés. Voldria descriure la seua frustració, però només em surt un esborrany inútil que acaba sent rebutjat. Impossible admetre l'argument. Impossible incloure-hi com li va ser de fàcil planificar el seu propi final.

Tan sols soc capaç de descriure amb sinceritat i afecte el darrer cop que em va saludar pel carrer, afectuós en aparença i amb bons modals apresos, assegurant-me que s'havia agafat el curs amb interès i que ja tenia contacte amb la seua mare. Escric amb tendresa com va somriure quan li vaig dir que estava molt guapo.

Potser em saltaré l'argument i aniré uns mesos més endavant. Quan la mirada de la seua mare es creua amb la meua i les nostres mans s'enllacen. Com estàs. Malament. Lentament, la seua mà s'allibera de la meua, rígida i culpable de no poder alliberar-la del dolor. I la veritat acaba escrivint-se a ella mateixa.

La Mañana

Edita: HOLDER SOLUTIONS SL | Príncep de Viana, 27-29.
25004 Lleida Ap. Correus 11 / 25080. Tel. 973 001 140.
Fax Redacció 973 001 149 - Fax Administració i Publicitat
973 001 148 cartes@lamanyana.cat | www.lamanyana.cat

PRESIDENT-EDITOR: Jordi Solana Aguilera | DIRECTOR: Francesc Guillaumet Pijuan |
SOTSDIRECTOR I LA MAÑANA DIGITAL: Xavier Manau Encontra |
MÀRQUETING I COMUNICACIÓ: Jordi Adrià Tomàs |
REDACTORS EN CAP: Sergi Martí Masip, Laia Riverola Pereira, Diego Aránega Pérez,
Andrés Rodríguez García | ESPORTS: Albert Escuer Vilella |
TANCAMENT: Jaume Lafuerza del Cerró | FOTOGRAFIA: Tony Alcántara López |
EDICIÓ: Xavier Ortiz Carrera | ADMINISTRACIÓ: Xus Manzano Ariza

amic mitjans d'informació i comunicació

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència